ZERO GEOGRAPHIC

APRIL 2014

ISSUE 16

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟ **ZERO ARTISTIC MOVEMENT**

Εκδότης
Z.A.M

Συντακτική Ομάδα
Έκτορας
Κινέζος
Λυκάνθρωπος
ΠΞ
A3roflot

Επιμέλεια Ύλης

Λυκάνθρωπος
Κινέζος
ΠΞ
Τάου

Creative Art Director

A3roflot

Επιμέλεια Εξώφυλλου

A3roflot

Blog

http://zerogeographic.
wordpress.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το Zero Artistic Movement (Z. A. M.), είναι ένα αυτόνομο καλλιτεχνικό (και όχι μόνο) κίνημα. ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΤΟΥ Z.A.M. ΕΙΝΑΙ ΤΟ **ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΤΑΝΤΑΪΣΤΩΝ, ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΙ, Ο ΡΕΤΡΟΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ, Ο ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ, ΤΟ D.I.Y., Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ TOY-ART.** Το Z.A.M . είναι ένας ζωντανός οργανισμός ο οποίος συνεχώς εξελίσσεται. Είναι μια αντικαπιταλιστική/ αντικρατική/ διεθνιστική κίνηση με σκοπό τη συνεισφορά στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Το ZERO GEOGRAPHIC είναι ένα περιοδικό γεωγραφίας που ακολουθεί την παράδοση της επαναστατικής γεωγραφίας: **υπάρχει μια γραμμή που συνδέει το έργο των αναρχικών γεωγράφων Κροπότκιν και Ρεκλύ με τη ψυχογεωγραφία των Καταστασιακών, τις θεωρίες εξάρτησης, την κριτική γεωπολική, τον Harvey και τέλος με τη σημερινή μηδενιστική γεωγραφία της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.**

Με το τεύχος αυτό συμπληρώσαμε τρία χρόνια ύπαρξης. Το περιοδικό ξεκίνησε με σκοπό να καλύψει ένα κενό. Θέλαμε να δημιουργήσουμε ένα γεωγραφικό-ταξικό περιοδικό που να μην είναι όμως αμιγώς γεωγραφικό, αλλά να ασχολείται και με διάφορα θέματα όπως γεωπολιτικά, καλλιτεχνικά, πολιτικά κλπ. Επίσης θέλαμε να διακινείται δωρεάν και να μην είναι βραχύβιο. Να ασχολείται με θεματα που το ακαδημαϊκό κατεστημένο φοβάται να θίξει για πολιτικούς λόγους. Παράλληλα να ασχολείται τόσο με θέματα ιστορικά όσο και με θέματα της επικαιρότητας. Θεωρούμε ότι το Zero Geographic πέτυχε τους σκοπούς του και αυτό το καταλάβαμε από την ανταπόκριση και την αγάπη του κόσμου.

Στην εποχή που η ενημέρωση στην Ελλάδα κινείται μεταξύ του άθλιου Mega και του ψεύτικου TVXS και οι επιλογές έχουν να κάνουν με το μη χείρον βέλτιστον,την εποχή που οι Σοσιαλοδημοκράτες και οι πρώην πασόκοι θέλουν να πάρουν την εξουσία από τους δεξιούς νεοφιλελεύθερους, την εποχή της φτώχειας και της μιζέριας , λίγα πράματα δείχνουν να έχουν αλλάξει από την εποχή που ξεκινήσαμε. Και τα λίγα που αλλάξανε, είναι προς το κακό. Και ένα από αυτά που άλλαξε είναι δυστυχώς η υποχώρηση της αγωνιστικότητας του κόσμου και η αποδοχή της ταπείνωσής του από την εξουσία. Εμείς πάντως συνεχίζουμε να θέλουμε να γυρίσουμε το χάρτη ανάποδα όπως βέβαια και πολλοί ακόμα!

Ευχαριστούμε όλα τα μέλη του ZAM και τους φίλους μας για τη συνεισφορά τους μέχρι τώρα. Ευχαριστούμε όλα τα blogs και τα περιοδικά που μας στήριξαν. Καλή συνέχεια μέχρι να γυρίσει ο χάρτης ανάποδα. Πόλεμο στην κοινωνία του θεάματος!

«Την εικόνα αυτού του κόσμου δεν μπορώ, ούτε μέσα στη σκιά του θα χαθώ»

Ν. ΑΣΙΜΟΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ZERO GEOGRAPHIC -Z.A.M.

http://zerogeographic.wordpress.com

ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ

«...Ζουν από την εργασία των χεριών τους (οι αγρότες) και είναι ηθικά ρυθμισμένοι από την εργασία αυτή, που βάζει μέσα τους ένα ενστικτώδης μίσος για όλα τα προνομιούχα παράσιτα του κράτους και για όλους τους εκμεταλλευτές της εργασίας.... καθώς είναι άνθρωποι του μόχθου (οι αγρότες), μοιράζονται κοινά συμφέροντα με τους εργάτες των πόλεων, από τους οποίους είναι χωρισμένοι μόνο μέσω των προκαταλήψεών τους».

- Bakunin.

Ο Μαρξ δε θεωρούσε τους αγρότες και τους εργάτες γης ισχυρό επαναστατικό δυναμικό, σε αντίθεση με τους βιομηχανικούς προλετάριους, τους οποίους θεωρούσε την πρωτοπορία της επανάστασης. Αντίθετα ο Μπακούνιν πίστευε ότι οι εργάτες των πόλεων έπρεπε να ενωθούν με τους αγρότες και τους εργάτες γης για τον σκοπό της επανάστασης. Στο φτωχό κόσμο της υπαίθρου αυτός έβλεπε τη δυνατότητα της ανατροπής και της δημιουργίας μίας αταξικής κοινωνίας. Ο Μπακούνιν διαφώνησε λοιπόν με τον Μαρξ για αυτό το θέμα και δεν ήταν η μοναδική τους διαφωνία στην οποία ο Μπακούνιν θα δικαιωνόταν από την ιστορία.

Στον εμφύλιο που ακολούθησε την οκτωβριανή επανάσταση λοιπόν, οι Μπολσεβίκοι υποτίμησαν τους αγρότες και τη βοήθεια που οι τελευταίοι θα μπορούσαν να παρέχουν στις επαναστατικές προσπάθειες ενάντια στους λευκούς αντεπαναστάτες. Οι Μπολσεβίκοι αντίθετα στρέψανε τις τεράστιες μάζες της αγροτιάς κατά τη διάρκεια των ετών του «Πολεμικού Κομμουνισμού» (από το 1918 ως το 1921) εναντίον τους, κυρίως λόγω των επιτάξεων των σιτηρών.

Η **εξέγερση στο Tambov**, της οποίας ηγήθηκε ο σοσιαλοεπαναστάτης Antonov και στην οποία συμμετείχαν αναρχικοί και σοσιαλοεπαναστάτες, έλαβε χώρα μεταξύ 1920 και 1921. Ήταν μία από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις που αμφισβήτησαν το καθεστώς των Μπολσεβίκων κατά τη διάρκεια του ρωσικού εμφύλιου πολέμου. Η εξέγερση έλαβε χώρα στις επικράτειες των σημερινών Tambov Oblast και μέρος του Voronezh Oblast. Δεν πρέπει να ξεχνάμε και την εξέγερση των **Μαχνοβίτων** στην Ουκρανία που έγινε υπό τη καθοδήγηση του **Νέστωρ Μάχνο**. Στην πλειοψηφία τους οι Μαχνοβίτες ήταν αγρότες που ασπάστηκαν τα αναρχικά πιστεύω. Αφού αρχικά οι Μαχνοβίτες συμμάχησαν με τους Μπολσεβίκους, συγκρούστηκαν και νίκησαν τους αντεπαναστάτες λευκούς. Όταν όμως οι Μπολσεβίκοι προσπάθησαν να τους καταστείλουν συγκρούστηκαν και με αυτούς αλλά τελικά οι Μαχνοβίτες ηττήθηκαν.

Οι παραπάνω εξεγέρσεις σε συνδυασμό με την εξέγερση των ναυτών στην Κρονστάνδη το 1921 απείλησαν σοβαρά την Μπολσεβίκικη εξουσία. Μάλιστα αυτές οι εξεγέρσεις (που ονομάστηκαν η **Τρίτη επανάσταση**) είχαν καθαρά αριστερό ή και αναρχικό χαρακτήρα, παρά τα αντίθετα που λέγανε γι αυτές οι Μπολσεβίκοι (πχ κατηγορούσαν τους εξεγερμένους σαν φιλοτσαρικούς, ευκατάστατους αγρότες, ληστές κλπ). Τελικά το μπολσεβίκικο κόμμα εκτός από τη συκοφαντία μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα (μάλιστα στους αγρότες της εξέγερσης του Tambov ο ερυθρός στρατός έριξε χημικά αέρια!), ενώ μετά την εδραίωσή του στην εξουσία όλοι οι επαναστάτες που μέχρι τότε του είχαν αντισταθεί κατασυκοφαντήθηκαν από τη σοβιετική ιστοριογραφία σαν λευκοί, κουλάκοι, προδότες κλπ.

Αγρότες και εργάτες γης επίσης στελέχωσαν σε μεγάλους αριθμούς τη CNT-FAI στην Ισπανία που υπήρξε μία από τις ισχυρότερες συνδικαλιστικές οργανώσεις της Ισπανίας και πολέμησε το Φράνκο και το φασισμό στη διάρκεια του Ισπανικού

Εμφυλίου (1936-1939). Αλλά και όπου αλλού υπήρχαν ισχυρά αναρχικά αντάρτικα, οι αγρότες έπαιρναν τα όπλα πρόθυμα στο όνομα της αναρχίας και της κολεκτιβοποίησης (πχ οι Ζαπατίστας στη διάρκεια της μεξικάνικης επανάστασης). Φαίνεται ότι τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αι το όραμα του Μπακούνιν για ένοπλες αγροτικές αναρχικές εξεγέρσεις, που μαζί με τις εξεγέρσεις των προλετάριων των πόλεων θα άνοιγαν το δρόμο για την κοινωνική επανάσταση, έπαιρνε σάρκα και οστά. Η κοινωνική επανάσταση τελικά δεν έγινε, όμως δεν είναι και λίγα τα ιστορικά συμβάντα που μας θυμίζουν ότι κάποιοι κάποτε προσπάθησαν να σκοτώσουν τον καπιταλισμό και την εξουσία. Ένα παράδειγμα είναι η **εξέγερση της Παταγονίας**.

Η Παταγονία καταλαμβάνει το νοτιότερο τμήμα της Νότιας Αμερικής και βρίσκεται στις νότιες περιοχές της Αργεντινής και της Χιλής. Σημαντική για την οικονομία της αργεντίνικης Παταγονίας υπήρξε η κτηνοτροφία. Η κτηνοτροφία γνώρισε τη μέγιστη ανάπτυξή της κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Όμως η πτώση στις τιμές μαλλιού παγκόσμια θα ανάτρεπε τα δεδομένα, καθώς αυτή η πτώση προκάλεσε το 1920 κρίση στην εκτροφή προβάτων στην Παταγονία, κρίση που οδήγησε στην εξέγερση. Αναρχικοί και άλλοι συνδικαλιστές οργάνωσαν το φτωχό εργαζόμενο κόσμο σε αγώνες ενάντια στους μεγαλοτσιφλικάδες. Αντιμετώπισαν τη βάρβαρη καταστολή που κορυφώθηκε με τη δολοφονία 1.500 απεργών το 1921-22 σε μία από τις πιο βάρβαρες σφαγές στην αργεντίνικη ιστορία. Ηγέτης της εξέγερσης ήταν ένας Ισπανός αναρχικός, ο **Αντόνιο Σότο**, ενώ πάνω από 4.000 άτομα, άνδρες και γυναίκες, συμμετείχαν. Μάλιστα εκεί δημιουργήθηκε η πρώτη Ελεύθερη Κομμούνα της Παταγονίας (για δυο βδομάδες) που αποσκοπούσε στην αυτοδιαχείριση των εξεγερμένων, την οποία οι ίδιοι ονόμασαν Σοβιέτ. Στα επαναστατικά αυτά γεγονότα πρωτοστάτησαν μετανάστες που αποτέλεσαν την πλειοψηφία των εξεγερμένων.

Το χρονικό της εξέγερσης έχει ως εξής: Η κρίση και η φτώχεια οδήγησαν τους εργαζόμενους σε εξέγερση στην οποία σκοτώθηκαν αστυνομικοί και έτσι κηρύχθηκε κατάσταση έκτατης ανάγκης. Το Πολεμικό Ναυτικό της Αργεντινής κατέλαβε τα διάφορα λιμάνια της Παταγονίας και ο συνταγματάρχης Héctor Benigno Varela διατάχθηκε να επιβάλει την τάξη (με το 10ο Σύνταγμα Ιππικού). Σε πρώτη φάση η αιματοχυσία αποφεύχθηκε και ο Βαλέρα αποχώρησε, αλλά ξέσπασαν νέες απεργίες και οι δολοφονίες εκατέρωθεν έδιναν και έπαιρναν. Τα στρατόπεδα ήταν τα εξής: Από τη μία οι γαιοκτήμονες και οι "πατριώτες" (Liga Patriótica), από την άλλη απεργοί (ξένοι και ντόπιοι).

Σε κάποια φάση των συγκρούσεων οι απεργοί πήραν ομήρους αρκετούς ιδιοκτήτες αγροκτημάτων με τις οικογένειές τους και κάποιους από αυτούς τους σκότωσαν. Το 10ο Σύνταγμα Ιππικού αποβιβάστηκε στο λιμάνι Σάντα Κρουζ και σύντομα άρχισε να επιβάλλει την τάξη με εκτελέσεις. Το 10ο Σύνταγμα Ιππικού απελευθέρωσε σταδιακά τους ομήρους, μετά από διάφορες αιματηρές συγκρούσεις με τους επαναστάτες. Οι εκτελέσεις του στρατού όμως δεν είχαν σταματημό.

Τελικά όσοι ένοπλοι απεργοί είχαν απομείνει ζωντανοί, γνωρίζοντας ότι δεν θα υπήρχε έλεος αν παραδίδονταν και η μόνη ελπίδα για επιβίωση ήταν η μάχη, έκαναν μια απελπισμένη τελευταία προσπάθεια να πολεμήσουν στο σταθμό του τρένου Tehuelches αλλά τελικά νικήθηκαν. Συνολικά εκατοντάδες άνδρες τουφεκίστηκαν δίπλα σε τάφους που είχαν ανοίξει πριν οι ίδιοι με τα χέρια τους. Εκατοντάδες κάηκαν ζωντανοί. Ελάχιστοι σώθηκαν, μεταξύ τους και ο Σότο. Ο στρατός είχε ελάχιστες απώλειες. Ο Varela όμως θα πλήρωνε ακριβά τη νίκη του. Ο Kurt Wilckens, ένας τολστοϊκός αναρχικός, δε θα τον συγχωρούσε.

Ο Wilckens γεννήθηκε στη Γερμανία. Το 1910 ταξίδεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες όπου ασπάστηκε τις αναρχικές ιδέες. Εντάχθηκε στους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου (IWW) και τελικά απελάθηκε από τις αμερικάνικες αρχές στη Γερμανία στις 27 Μαρτίου 1920. Στη συνέχεια μετανάστευσε στην Αργεντινή. Το μίσος του για τους φονιάδες των επαναστατών νίκησε τελικά τον ειρηνισμό του (ο ίδιος ήταν οπαδός του αναρχοχριστιανού Τολστόι) και έτσι την 27η Ιανουαρίου του 1923 σκοτώνει τον αντισυνταγματάρχη Héctor Benigno Varela.

Έγραφε συγκεκριμένα ο Βίλκενς: *«Δεν ήταν εκδίκηση, δεν είδα στον Βαλέρα έναν χαμηλόβαθμο αξιωματούχο Όχι, ήταν τα πάντα στην Παταγονία: κυβερνήτης, δικαστής, εκτελεστής και νεκροθάφτης. Θέλησα να τον χτυπήσω ως το γυμνό σύμβολο ενός εγκληματικού συστήματος. Αλλά η εκδίκηση είναι ανάξια για έναν Αναρχικό! Η αυγή, η αυγή μας, διεκδικεί όχι καυγάδες, όχι εγκλήματα, όχι ψέματα, επιβεβαιώνει τη ζωή, την αγάπη, την επιστήμη ,εργαζόμαστε για να επισπεύσουμε αυτήν τη μέρα.»*

Στις 15 Ιουνίου 1923, ο Kurt Wilckens σκοτώθηκε στη φυλακή από τον Ernesto Pérez Millán Temperley, μέλος της Liga Patriótica. Δυο χρόνια αργότερα, ο Pérez Millán Temperley πέθανε μετά από μια επίθεση από άλλο κρατούμενο σαν εκδίκηση για το φόνο του Wilckens.

Τα επόμενα χρόνια ο ταξικός πόλεμος συνεχίζεται με αμείωτη ένταση στη χώρα αλλά ο αναρχισμός υποχωρεί, ενώ άνοδο εμφανίζουν τα μαρξιστικά κινήματα. Ειδικά αυτά που εντάσσονται στην αριστερή πτέρυγα του όχι και τόσο πολιτικά ορθού περονισμού. Από την πτέρυγα αυτή θα ξεπηδήσουν οι Montoneros που τη δεκαετία του '70 μαζί με άλλους αριστερούς κοινωνικούς αγωνιστές θα συγκρουστούν με το ακροδεξιό παρακράτος της δημοκρατίας και στη συνέχεια με τη στρατιωτική χούντα (από το '76 και μετά). Από τον ακήρυχτο εμφύλιο πόλεμο που διάρκεσε από το 1970 μέχρι περίπου το 1983, που σηματοδοτείται από την πτώση της χούντας που προκλήθηκε από την ήττα της Αργεντινής στα Φώκλαντ, περίπου 30.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και από τις δύο πλευρές (κυρίως όμως αριστεροί των οποίων τα πτώματα ποτέ δε βρέθηκαν– οι γνωστοί σαν εξαφανισμένοι).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

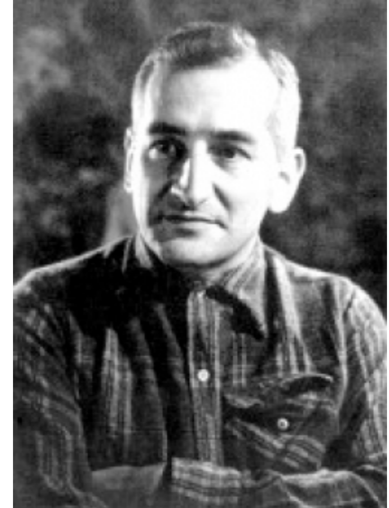
Η εξέγερση στην Παταγονία, μία από τις σημαντικότερες στην ιστορία της λατινικής Αμερικής, καταδεικνύει την ορθότητα της Μπακουνικής σκέψης γύρω από την επαναστατική δυναμικότητα των εργατών γης. Πράγματι ένα τόσο σημαντικό γεγονός προκλήθηκε από τους αγρότες και τους εργάτες γης και όχι από το βιομηχανικό προλεταριάτο. Επίσης αυτό το γεγονός κατάδειξε την ισχύ των μεταναστών που προασπίστηκαν τα δικαιώματά τους μαζί με τους ντόπιους αγωνιστές. Σαν ιστορικό παράδειγμα αποτελεί πρότυπο για το σήμερα, που ο ρατσισμός προσπαθεί σε αντίθεση να χωρίσει τους εργάτες σε ξένους και ντόπιους. Σε ελληνικό επίπεδο σίγουρα σε όλους έρχεται στο μυαλό η Μανωλάδα και λοιπά αγροτικά κολαστήρια...

Τέλος όσο αφορά την Ιστορία της Αργεντινής, η σφαγή των εξεγερμένων σημάδεψε την ιστορία της χώρας. Ο λαός δε ξέχασε τη σφαγή που δυστυχώς δε θα ήταν και η μόνη στην πολύπαθη ιστορία αυτής της χώρας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

EL ETERNAUTA: Ο ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ !

Το El Eternauta είναι ένα από τα επιδραστικότερα κόμικς στην ιστορία της επιστημονικής φαντασίας. Δημιουργήθηκε από το συγγραφέα Héctor Germán Oesterheld και το σχεδιαστή Francisco Solano López. Εκδόθηκε το 1950. Η υπόθεση έχει να κάνει με μία εξωγήινη εισβολή, όμως ξεφεύγει από τα χολιγουντιανά στεγανά και τα b movies της εποχής. Πιο συγκεκριμένα όλα ξεκινούν με μια χιονόπτωση που σκοπό έχει να αφανίσει το ανθρώπινο είδος. Οι ήρωες όμως δεν συμπεριφέρεται ως άβουλα όντα ηττημένα από τους εξωγήινους, αλλά αντεπιτίθενται. Πολεμάνε τους ανθρώπους-ρομπότ (ανθρώπους που βρίσκονται υπό τον πνευματικό έλεγχο των εχθρών), τους ανθρωποειδής εξωγήινους, τα γιγάντια τερατοειδή Γκούρμπο και τα γιγάντια εξωγήινα σκαθάρια. Όλα όμως αυτά τα όντα ελέγχονται από τους πραγματικούς εισβολείς τους los Ellos που δρουν κρυμμένοι και τα ελέγχουν όλα από απόσταση.

Το τέλος δεν είναι και ο ορισμός του happy end και αφήνει αναπάντητα ερωτηματικά. Οι άνθρωποι δε νικάνε ενώ ο κύριος χαρακτήρας της ιστορίας (ο Eternauta) μέσω ενός εξωγήινου σκάφους ξεφεύγει με την οικογένεια του αλλά λόγω μίας συσκευής ταξιδιού στο χρόνο που βρίσκεται μέσα στο σκάφος , η σύζυγος και η κόρη του μεταφέρονται η κάθε μια σε άλλη χρονική διάσταση. Το ίδιο και εκείνος που θα συνεχίσει όμως αιώνια να ψάχνει την οικογένεια του. Στο ανοιχτό προς ερμηνείες τέλος της ιστορίας, βρίσκει την οικογένειά του επιστρέφοντας στο παρελθόν αλλά και πάλι πλανιέται το ερώτημα "είναι δυνατόν?".

Είναι βέβαια η υπόθεση του El Eternauta που το κάνει τόσο ξεχωριστό και μπροστά από την εποχή του: οι επιζώντες δεν κατορθώνουν να νικήσουν τους εισβολείς (σε αντίθεση με τα σύγχρονα του αμερικάνικα κόμικς και τις χολυγουντιανές ταινίες επιστημονικής φαντασίας), ενώ οι πραγματικοί εχθροί παραμένουν κρυμμένοι. Οι ήρωες πολεμάνε στην ουσία με άβουλα όντα και όχι με τον πραγματικό εχθρό. Επίσης η ανησυχία και η αβεβαιότητα που τα πάντα αποπνέουν αποτελούν μία συμβολική απεικόνιση της κατάστασης που επικρατεί σε ένα διδακτορικό καθεστώς.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι δεν υπάρχει κάποιος κεντρικός (ατομικός) ήρωας, γύρω από τον οποίο περιστρέφονται τα πάντα. Βέβαια ο κύριος χαρακτήρας της ιστορίας είναι ο Eternauta αλλά δεν είναι ο ήρωας. Αντίθετα στο έργο αυτό ο ήρωας είναι ο **συλλογικός ήρωας**, δηλαδή μια ομάδα ανθρώπων. Ειδικά για εκείνη την εποχή (καθώς στις μέρες μας υπάρχουν αρκετά έργα με παρόμοιο σενάριο που βασίζεται στις περιπέτειες και στους αγώνες μίας ομάδας ανθρώπων), αυτή ήταν μία πρωτοποριακή και επαναστατική σεναριακή επιλογή. Έτσι στα τέλη της δεκαετίας του 50, και εξαιτίας του συλλογικού του ήρωα, το El Eternauta υπήρξε ένα πραγματικά επαναστατικό έργο, σε αντιδιαστολή με τα ατομοκεντρικά δημιουργήματα της μαζικής παραγωγής. Πέρα από το απίστευτο σενάριο όμως, η αισθητική σχεδίαση του κόμικ είναι πραγματικά ανεπανάληπτη.

Ο Oesterheld επέστρεψε στο El Eternauta με μια νέα έκδοση και ένα sequel, που δημοσιεύθηκαν το 1969 και το 1975, αντίστοιχα. Αυτό που διαφοροποιεί τις επόμενες δύο εκδόσεις από την πρώτη, είναι ότι είναι πιο πολιτικές, καθώς ο Oesterheld εμπνεύστηκε από τις πολιτικές συνθήκες στη χώρα του όπου η μία μετά την άλλη οι στρατιωτικές δικτατορίες ανέτρεπαν τις εκλεγμένες κυβερνήσεις. Ο ίδιος και οι κόρες του είχαν ενταχθεί στην αριστερή οργάνωση ανταρτών Μοντονέρος.

Οι Μοντονέρος προέκυψαν από την αριστερή πτέρυγα του Περονιστικού κινήματος. Τελικά στο κόμμα του Περόν επικράτησε η δεξιά πτέρυγα του κινήματος. Μάλιστα ο Περόν λίγο πριν πεθάνει αποκήρυξε τους αριστερούς υποστηρικτές του και εκδίωξε τους Μοντονέρος από το κόμμα του. Οι Μοντονέρος όμως δεν αποκήρυξαν τον Περόν...

Η ιστορία της χώρας ήταν μέχρι τότε γεμάτη με σφαγές εργατών (όπως η σφαγή της Παταγονίας) και δικτατορίες. Ο ηρωικός θάνατος του Τσε Γκεβάρα ήταν πρόσφατος (για τον οποίο ο Oesterheld είχε γράψει μάλιστα ένα κόμικ). Η ζωή και το έργο όμως του Γκεβάρα και των ομοϊδεατών του είχε ήδη δυναμιτίσει την ατμόσφαιρα. Όλη η λατινική Αμερική ζούσε στο ρυθμό της επανάστασης και όχι της σάμπας. Τελικά οι Μοντονέρος επιτέθηκαν με λύσσα στο κράτος σκοτώνοντας εκατοντάδες αστυνομικούς και στρατιωτικούς πριν εξοντωθούν σχεδόν ολοκληρωτικά από το κράτος (οι ίδιοι υπολόγιζαν τους νεκρούς-εξαφανισμένους τους σε πέντε χιλιάδες).

Ο Oesterheld εξαφανίστηκε το 1977 μαζί με τις τρεις κόρες του. Δε βρέθηκε ποτέ ούτε αυτός, ούτε οι κόρες του. Υπήρξε συνεπής στρατευμένος καλλιτέχνης που πολέμησε με την πένα του το φασιστικό χουντικό μόρφωμα της Αργεντινής και το πλήρωσε με τη ζωή του. Έγινε ο ίδιος, όπως ο Eternauta, κοσμικός κοσμοναύτης του απείρου και ίσως σε κάποια άλλη χρονική διάσταση βρει την οικογένεια του... Ο Oesterheld υπήρξε πραγματικός καλλιτέχνης που εννοούσε αυτά που έγραφε για ελευθερία και αξιοπρέπεια,που πολέμησε την εξουσία και δε προσκύνησε το χρήμα όπως η πλειοψηφία των καλλιτεχνών που τελικά καταλήγουν ξεφτιλισμένοι κόλακες των πλουσίων.

Υ.Γ. Αν και το προσκύνημα των καλλιτεχνών στο χρήμα είναι διεθνές φαινόμενο, στην Ελλάδα αυτό παραγίνεται. Συγκρίνεται τον Oesterheld με τους έλληνες καλλιτέχνες που τρέχουν δεξιά και αριστερά γλείφοντας πότε τις μνημονιακές δυνάμεις, πότε τον Σύριζα για κανένα ψίχουλο. Θυμηθείτε τις τραγικές Biennale και την ύποπτη σιωπή γύρω από τα κοινωνικά δρώμενα. Και μετά όλοι αναρωτιούνται γιατί στη Ελλάδα δεν παράγεται ποιοτική τέχνη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

Μέρος Τριτο

ANTI-ART ZAM

FREE ANGEL

Ο Free Angel έχει συμμετάσχει σε μουσικές συλλογές του ZAM. Δεν κάνει όμως μόνο αυτό, αλλά γράφει και ωραία ποιήματα. Εμείς παραθέτουμε ένα. Τα υπόλοιπα μπορείτε να τα βρείτε εδώ: http://oneiranavasis.blogspot.gr

SOCIAL ΜΕΙΔ'Ι'ΑΜΑ

Γελοία ανθρωπάκια ξημεροβραδιάζονται

στα social media της μοναξιάς

Στην υποκρισία τους, χωράνε έρωτες κ'φιλίες...μιας χρήσεως...

...σαν προφυλακτικά...στον κάδο...τα add...του εφήμερου...

...Αγκαλιές...στον ιστό...matrix σουρεαλιστικό...

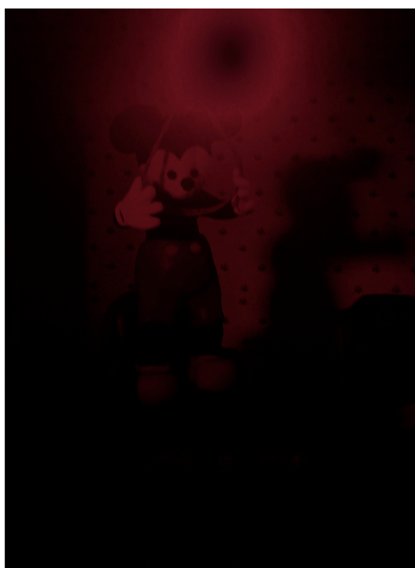
...αφιερώσεις...καντάδες...του κώλου...με τραγουδάκια...πορδές...

...επαναστάσεις...απ'τα λάπτοπ...μανιφέστα...με χορηγούς......ελευθερίες...δεσμευμένες...αγάπες...προκαθορισμένες...

21.3.2013

A3ROFLOT

Ο a3roflot είναι από τους σημαντικότερους καλλιτέχνες που εντάσσονται στο ZAM, καθώς είναι και ο creative art director του Zero Geographic. Ταπεινός όπως πάντα είναι, μοιράζει την τέχνη του.

a3roflot 2008

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ

Ο Βλαδίμηρος είναι ένδοξο μέλος του ΖΑΜ και ο μουσικός πίσω απο τους Βαράτε Βιολιτζήδες. Εδώ ένα ποιημά του.

Το σούρουπο κοιτούσα τ αστέρια

Ξέρεις

Εκείνα

Τα πρώτα

Και ξαφνικά δεν έβλεπα τίποτα

Σκοτάδι

Μουγκαμάρα

Αλεξικέραυνο

Τώρα που είπα "αλεξικέραυνο"

Να μην ξεχάσω να μαζέψω τη μπουγάδα

Γιατί θα βρέξει αναμνήσεις σήμερα

Από μια άλλη ζωή

Από αυτή που μέσα από τα χέρια μας χάσαμε

Παντοτινά

Δεν θέλω να ποτίσουνε τα ρούχα μου ελπίδες

Είναι βαριές

Και μου φέρνουν νευρικότητα

Αμηχανία

Πείρα το φάρμακο που το μοιράζουνε παντού και δωρεάν:

Αδιαφορία

Και από τότε έχω γίνει σκιάχτρο

Και καθώς βρέχομαι σαπίζω

Γιατί το υγρό μέσα μου

Αυτό που έχω φυλακίσει

Ενώνεται με το έξω

Και αυτό απαγορεύεται

Και δεν σε βάζει και κανένας φυλακή

Μόνος σου τη χτίζεις και μέσα της πεθαίνεις

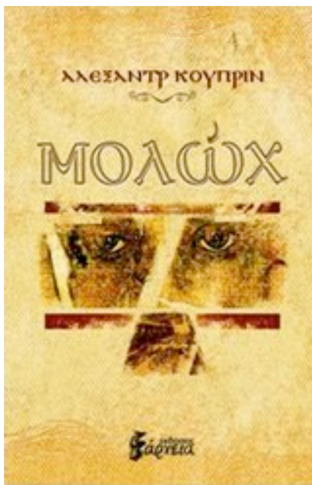
Αντίο

Ήταν όλα τους απλά μια σκέψη

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ο ΜΟΛΩΧ ΤΟΥ ΚΙΟΥΠΡΙΝ, Aleksandr Ivanovich Kuprin, Εκδόσεις Εξάρχεια, 2011-2013

Ο Aleksandr Ivanovich Kuprin (1870-1938) θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του ρώσικου κριτικού ρεαλισμού. Κατάγονταν από οικογένεια χρεοκοπημένων αριστοκρατών και μεγάλωσε ορφανός από πατέρα. Αρχικά είχε επιλέξει να ακολουθήσει την καριέρα στρατιωτικού. Τελικά εγκατέλειψε το στρατό και ασχολήθηκε με διάφορα επαγγέλματα όπως αυτό του δημοσιογράφου, του κυνηγού, του ψαρά κλπ. Η συγγραφή όμως τον κέρδισε, όπου και σημείωσε αρκετές επιτυχίες.

Όταν ξέσπασε η μπολσεβίκικη επανάσταση αυτός αντιστρατεύτηκε τους Μπολσεβίκους και έτσι έφυγε για το Παρίσι όπου έζησε για 17 χρόνια και όπου για να επιβιώσει ασχολήθηκε με διάφορα άλλα επαγγέλματα εκτός της συγγραφικής, έγινε αλκοολικός ενώ η συγγραφική του αίγλη ξεθώριασε μακριά από την πατρίδα του, όπου βρίσκονταν το αναγνωστικό του κοινό. Τελικά το 1937 επέστρεψε στη Ρωσία του Στάλιν όπου και πέθανε ένα χρόνο μετά. Εξαιτίας της φυγής του από την επαναστατημένη Ρωσία, κάποιος μπορεί να συνάγει εύκολα ότι ήταν ένας συντηρητικός καλλιτέχνης που η επανάσταση εκμηδένισε, όπως συνέβη με τόσους άλλους. Και όμως ο Κιούπριν δεν ήταν συντηρητικός. Αρκεί κάποιος να διαβάσει το Μολώχ (1893) για να το καταλάβει.

Η συγκεκριμένη νουβέλα διαβάζεται μονορούφι, καθώς ο συγγραφέας είναι άριστος γνώστης της συγγραφικής τέχνης, ενώ επιπρόσθετα η υπόθεση του παραμένει πάντα επίκαιρη, ειδικά στην εποχή μας που μοιάζει ανησυχητικά με την εποχή που τα γεγονότα της νουβέλας διαδραματίζονται. Ένας επιτυχημένος μηχανικός λοιπόν εργοστασίου δεν είναι καθόλου ευτυχισμένος από τη ζωή του. Και όταν λέμε καθόλου το εννοούμε! Το χρήμα δεν τον ενδιαφέρει , ούτε οι άλλες μικροαστικές απολαύσεις. Πρόκειται στην ουσία για αντιήρωα που κινείται στα όρια της σύμβασης και της επανάστασης.

Ο βιομηχανικός πολιτισμός είναι κυρίαρχος και τα έχει διαφθείρει όλα. Μολώχ ονομάζει ο αντιήρωας το εργοστάσιο στο οποίο δουλεύει. "Νάτος - ιδού ο Μολώχ, και διψάει για ζεστό, ανθρώπινο αίμα!" φωνάζει δείχνοντας το εργοστάσιο και συνεχίζει "Ω βέβαια, αυτή είναι η πρόοδος, το έργο των μηχανών, η επιτυχία του πολιτισμού..." Ο Μολώχ ήταν Θεός των Χαναναίων στον οποίο θυσίαζαν ανθρώπους. Με το πέρασμα του χρόνου όμως τίποτα δεν άλλαξε παρά ο τρόπος θυσίας σε μία παράλογη ανώτερη δύναμη. Ο βιομηχανικός πολιτισμός λοιπόν θυσιάζει ανθρώπους, σκοτώνοντάς τους βέβαια όχι αμέσως, όπως γινόταν στις αρχαίες ανθρωποθυσίες, αλλά αργά και βασανιστικά με την εξαντλητική εργασία. Ανθρώπους που όμως συνεχίζουν χαρούμενοι και παραμυθιασμένοι να οδεύουν προς τη θυσία τους.

Η οικονομική ανάπτυξη σύμφωνα με τον αντιήρωα είναι μία ψευδαίσθηση. Τα πάντα γύρω του φαίνονται γλοιώδη και ψεύτικα. Οι προϊστάμενοί του, οι δουλοπρεπείς

συνάδερφοί του κλπ. Ο Κιούπριν είναι πολύ καλός ανατόμος των ανθρώπινων παθών όπως ο Ντοστογιέφσκι. Αλλά εδώ θα βρείτε και λίγο Κάφκα. Ο ήρωας δε μπορεί ποτέ να κάνει την υπέρβαση. Είναι πολύ θαρραλέος για να μείνει άπραγος, αλλά πολύ δειλός για να κάνει πράξεις. Παντού γύρω του βλέπει την ταπείνωση της κοινωνίας αλλά δε μπορεί να κάνει τίποτα για να αλλάξει τη ζωή αν όχι των άλλων, τουλάχιστον τη δική του.

Ο Μολώχ δεν είναι ένα political correct έργο. Δεν υπάρχουν καλοί εργαζόμενοι, αθώες γυναίκες-θύματα κλπ. Επιτίθεται με λύσσα στους μεγαλοκαπιταλιστές αλλά και στους δουλικούς εργάτες που προσκυνάνε τα γλοιώδη αφεντικά. Σατιρίζει τους ματαιόδοξους νεαρούς της φανφάρας και της υποκρισίας αλλά και τις δεσποινίδες που κατά βάθος και άσχετα με το τι λένε κυνηγάνε να πιάσουν την καλή και εγκαταλείπουν με μεγάλη ευκολία τον "αληθινό" έρωτα. Μπορούμε να πούμε ότι σε κάποια σημεία θυμίζει τους μετέπειτα μεγάλους καυστικούς συγγραφείς, όπως το Σελίν και τον Μπουλγκάκοφ. Το συμπέρασμα του Κιούπριν είναι ότι το χρήμα τα έχει όλα ξεφτιλίσει, δεν υπάρχουν αξίες. Δεν υπάρχουν καλοί. Όλοι θύτες και θύματα είναι ένοχοι. Οι πρώτοι για την κακία τους, οι δεύτεροι για την αθωότητα και τη χαζομάρα τους. Το τέλος είναι σαρωτικό . Το εργοστάσιο διαλύεται από μία εξέγερση (που μάλλον όμως είναι μία κομπίνα των μεγαλομέτοχων για να τα κονομήσουν...) και ο ήρωάς μας ξαναπέφτει στη μορφίνη.

Είναι ένα έργο που ο συγγραφέας έγραψε σε νεαρή ηλικία (28 χρονών) και διακατέχεται από τον πεσιμισμό και την οργή της νεότητας. Η συντριπτική απογύμνωση των πραγματικών ανθρώπινων προθέσεων (σε σημεία σου έρχεται στο μυαλό ο Σταντάλ) αναμειγνύεται με την κριτική στο βιομηχανικό πολιτισμό αλλά πουθενά δεν υπάρχει ελπίδα για αλλαγή. Ο Κιούπριν ασπάζεται τον πεσιμισμό του ατομικισμού αλλά δεν προχωράει στην επαναστατική πλευρά του τελευταίου. Τι μένει όταν τα απογυμνώσεις όλα? Η απάντηση είναι μόνο η θέλησή σου να εξεγερθείς, η θέλησή σου να τα αλλάξεις όλα. Και ο αντιήρωας του Μολώχ επιλέγει το αντίθετο. Νευρικός και ανήμπορος, ονειροπόλος και πεζός μαζί, επιλέγει το δρόμο της παραίτησης, επιλέγει την ήττα, επιλέγει τη μορφίνη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

Μέρος Πέμπτο

ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Ο Οδυσσέας είναι ένας ζωγράφος που έχει κάτι δυναμικό να πει με την τέχνη του. Τον ρωτήσαμε ποια είναι η άποψη του για την τέχνη και την αξία της. Ιδού τι μας απάντησε:

"Ο θεατής στην εποχή μας δεν θέλει να αντικρίζει οτιδήποτε αληθινό και πραγματικό μέσα από την τέχνη. Φοβάται την επαφή με οτιδήποτε μη συμβατικό με τον τρόπο ζωής του και των σημερινών προτύπων που ορίζει η κοινωνία. Στοιβαγμένος και σε πνευματική καταστολή αποζητά μονάχα ένα δημιούργημα το οποίο δεν θα τον ξεβολεύει από τις δήθεν όμορφες σνηήθειές του. Ο δημιουργός από την μεριά του αρκείται στην ολοκλήρωση του Εγώ του, η οποία είναι ανήμπορη να ξυπνήσει τις αισθήσεις του θεατή. Στην εποχή του μοντερνισμού λοιπόν γεννάται το εξής ερώτημα: Όντως ο δημιουργός προσέφερε στον θεατή μία μορφή ακαταλαβίστικης τέχνης ή μήπως ο θεατής οδήγησε τον δημιουργό σε μία μορφή τέχνης που του προσέφερε μεγαλύτερη ασφάλεια; Ας πάρουμε για παράδειγμα έναν πίνακα ζωγραφικής. Από τη μεριά του ο θεατής επιδιώκει να σταθεί μπροστά σε κάτι μη κατανοητό με αλλόκοτα σχήματα και πλαίσια τα οποία είναι εφάμιλλα με τη ζωή του, ενώ αποστρέφει το βλέμμα του σε οτιδήποτε του υπενθυμίζει τη φύση του. Αν υποθέσουμε ότι κάποιος ζει σε ένα μεγάλο αστικό κέντρο η ζωή του είναι πολύ πιθανό να είναι βίαιη, γρήγορη, καταναλωτική και πεζή. Αυτός ο ανθρωπος δεν έχει ανάγκη και δεν θέλει να σταθεί μπροστά σε ένα έργο με ένα ηλιόλουστο τοπίο της επαρχίας. Έχει ανάγκη να σταθεί μπροστά σε ένα έργο που θα τον ενθαρρύνει να συνεχίσει τη ζωή που κάνει. Αυτό τον ικανοποιεί γιατί δεν ψάχνει απαντήσεις σε καίρια ερωτήματα για το λόγο ύπαρξής του. Έτσι λοιπόν όσο περισσότερο ακατανόητη γίνεται η τέχνη που τον περιτριγυρίζει άλλο τόσο δυσνόητη είναι και η ύπαρξή τού μέσα στην κοινωνία. Ο δημιουργός από τη μεριά του, παρόλο που θα έπρεπε να έχει μία πιο αποστα -σιοποιημένη και ουδέτερη στάση ως παρατηρητής, αντ΄αυτού έχει ενταχθεί πλήρως στα ίδια πλαίσια με το θεατή. Με αυτή την απόλυτη ταύτισή του αδυνατεί να παράξει τέχνη η οποία θα αποκλίνει από τα θέλω του θεατή τα ποία μπορεί να είναι και τα θέλω του ίδιου. Αρα όποια προσπάθεια εναντίωσής του κρίνεται ως αποτυχημένη και μη αποδεκτή. Οι δυο τους συμβαδίζουν σε έναν εσφαλμένο συμβιβασμό που κανένας τους δεν ωφελείται."

Zero Geographic Vol.13

Περιέχει:

1. Η Γαλλική Επανάσταση και ο Ριζοσπαστισμός του 1793
2. Ένα Ξεκαθάρισμα.... «Καλλιτεχνικής» Φύσεως
3. Ταινίες Δυστοπίας - 4ο Αφιέρωμα
4. Παρουσίαση Ταινιών του Brian De Palma

Κατεβάστε το σε pdf από εδώ: http://www.mediafire.com/view/33f9db80qub5zad/ZG13final-web.pdf

Zero Geographic Vol.14

Περιέχει:

1. Εναλλακτική Δόμηση....Σπίτια απο Άχυρα
2. Χουσιτικοί Πόλεμοι. Η Στρατιωτική Τακτική στην Υπηρεσία της Επανάστασης
3. Αντι-τέχνη του Z.A.M
4. Αφιέρωμα: Nicholas Liber-Dr Liber
5. Βιβλιοπαρουσίαση

Κατεβάστε το σε pdf από εδώ:http://www.mediafire.com/view/nbcknvhg6mhc21v/ZG14.pdf

Zero Geographic Vol.15

Περιέχει:

1. Ιούλιος Βέρν και Υιός. Δυστοπία και Ουτοπία στο Έργο τους
2. Οι Νεκροί της Ελληνικής Κρίσης (2008 - 2013)
3. Αντι-τέχνη του Z.A.M
4. Κινηματογράφος

Κατεβάστε το σε pdf από εδώ: http://www.mediafire.com/view/fm7mwoubemvmmoi/ZG15.pdf

ZERO ARTISTIC
MOVEMENT